

на Българія, да ѝ привземнатъ, да присъединятъ Босна и Македонія; да съставятъ и да образуватъ една „Славянска Конфедерация“ подъ Хегемоніята (висше покровителствено управление) на Сърбія, „като една Славянска Държавя на Балканскія Полуостровъ.“ До колко е това истина, ние не можемъ ни да потвърдимъ, ни да го опровергаемъ. Горѣупомѣнитѣ Лица ни увѣряваха также, че за да постигни сърбското Централно Правителство таж си предназначтанъ цѣль: рѣшило се „да дѣйствиоа постепенно, а не изведиждъ.“ Въ съображеніе на това, рѣшило и си предназначтало най напредъ да изгони Турцитѣ отъ градъ-тъ Бѣлградъ, и оно се е трудило всячески да изнамѣри, и да има благопристойни или оправдателни причини; отъ друга же страна, да плаши Турція съ съставянъето на Български Легіонъ въ Бѣлградъ и съ проектираното възстаніе въ Българія. Съобразно съ тоя предназначтанъ планъ на сърбското Централно Правителство, става явно: „че възстаніето въ Велико Търново въ 1862 година, не е было за въ полза на Българія, но за въ полза на Сърбія. —

Оправдателнитѣ же причини, които сърбското Правителство търсяше и намѣри, за да изгони Турцитѣ които живѣяха въ Бѣлградъ сж слѣдующитѣ: най напредъ се намѣри единъ Турчинъ убитъ, а слѣдъ него и единъ Сърбинъ тоже убитъ вхтрѣ въ градъ-тъ, отсетнѣ една каджна отишла на чумята за вода, скарва се съ едно младо Сърбче, което было отишло тоже да налива вода; Сърбчето одаря кадхнатъ съ стомнатъ си по гърба, тя издава викове и крязащи, дохожда единъ Турчинъ да заварди кадхнатъ, но съврременно дохожда и единъ Сърбинъ; скарватъ се и двамата, Сърбинъ-тъ гръмва съ револверъ-тъ си и убива Турчинъ-тъ. Това дало поводъ да се възбунтуватъ Турцитѣ въ Бѣлградъ, но въ сжщото время тѣ се изпоплашили, и презъ нощта избѣгали въ калето що е при Бѣлградъ. На утрѣ, военія командантинъ (Турчинъ) отъ калето заповѣдалъ да бомбардиратъ съ топове Бѣлградъ. Сърбското правителство испрати-